rozhodnutí rekursního soudu proto správným, že přidržel se správného názoru na druhém místě svých důvodů, že totiž o exekuci bylo zažádáno dříve, než nastala doba splatnosti prvé vyrovnací splátky. Mylný jest názor stěžovatelův, že právoplatnost vyrovnání počíná již od doručení usnesení o potvrzení vyrovnání, protože věřitelé a dlužník nepodali, pokud se týče nemohli podati proti němu opravný prostředek. Jak zjištěno, nastávala splatnost prvé vyrovnací splátky v 6 měsících po právoplatném potvrzení. Potvrzení stalo se právoplatným ve 14 dnech po vyhlášce na soudní desce, tedy 15. srpna 1925 a splatnost prvé lhůty dle toho až dne 15. února 1926. Z jakých důvodů se má právoplatnost potvrzeného vyrovnání takto počítati, jest uvedeno obšírně ve zdejším rozhodnutí čís. 2477 a 4366 sb. n. s. Neboť ustanovení §u 174 druhý odstavec konk. řádu platí též pro § 49 vyr. ř. (§ 63 vyr. ř.). Vývěsek na soudní desce jest jedině právně významným, vedle veřejné vyhlášky jsou jednotlivá doručení jako náhradní doručení bez právního významu (srov. též Bartsch-Pollak, svaz. II. str. 277). Opačný názor stěžovatelův vedl by ke zmatkům, poněvadž by se počátek lhůty k opravnému prostředku a den pravoplatnosti vyrovnání posuzoval dle časově různého individuelního doručení, různě ohledně jednotlivých věřitelů a dlužníka, kdežto, je-li jedině rozhodujícím den veřejné vyhlášky, počíná běžeti lhůta k rekursu a nastává den pravoplatnosti potvrzeného vyrovnání ohledně všech súčastněných osob jednotně. Nastala-li tedy splatnost prvé vyrovnací splátky v tomto případě teprv 15. února 1925, byla exekuce podaná a vyřízená již dne 8. února 1926 proti předpisu §u 7 exekučního řádu povolena předčasně.

Čís. 6140.

Kratší lhůty §u 575, prvý odstavec, c. ř. s. platí i pro spor o zrušení nájemní smlouvy z důvodu §u 1118 obč. zák. Lhostejno, že žaloba domáhala se též toho, by podle rozsudku o zrušení nájemní smlouvy bylo v pozemkové knize nájemní právo vymazáno.

(Rozh. ze dne 23. června 1926, R I 496/26.)

Do rozsudku prvého soudu, jímž bylo vyhověno žalobě o zrušení nájemní smlouvy, vyklizení najatých místností a svolení k výmazu nájemního práva z pozemkové knihy, podal žalovaný odvolání, jež odvolací soud odmítl, ježto bylo podáno až po uplynutí osmidenní lhůty §u 575, prvý odstavec, c. ř. s.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Mylným jest názor stěžovatelův, že ustanovení §u 575 prvý odstavec c. ř. s. platí jen v řízení o námitkách proti výpovědi nájemní smlouvy nebo proti soudnímu příkazu na vydání nájemního předmětu (§ 560 až 566 a 567 c. ř. s.). V tomto případě byla podána žaloba na zrušení nájemní smlouvy o místnostech v domě žalobcově z důvodu §u 1118 obč. zák. a důsledkem toho na vyklizení a odevzdání jich žalovaným žalobci. I pro takové spory platí kratší lhůty §u 575 prvý odstavec c. ř. s., neboť

též řízení o nich jest upraveno v 3. oddílu civilního řádu soudního (§ 574 c. ř. s.). V tom ohledu jest dosavádní soudní praxe jednotná (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu čís. 117, 3406 a 3584 sb. n. s. mimo četná jiná rozhodnutí, též Neumann, komentář svaz. II. str. 1614). Stěžovatel neprávem poukazuje na to, že rozsudek netýká se pouze zrušení nájemní smlouvy, nýbrž také knihovního výmazu práva nájemního a nesprávně z toho dovozuje, že, hledíc k této části žalobního nároku neplatí v tomto případě ustanovení §u 575 prvý odstavec c. ř. s., nýbrž, že platí pro podání odvolání pravidelná lhůta 14 dní. Výrok rozsudku zní v souhlase s návrhem žaloby, že smlouva nájemní se zrušuje a že může býti podle tohoto rozsudku vymazáno právo nájemní z pozemkové knihy. Tím vyslovuje se pouze důsledek zrušení nájemní smlouvy, aniž se tím ukládá žalovanému nějaké zvláštní jiné plnění, než které dále ještě z toho plyne, že totiž žalovaný jest povinen nájemní místnosti vykliditi a žalobci odevzdati. Proto ještě nelze tvrditi, že pro podání odvolání platí pravidelná lhůta §u 464 c. ř. s. Právem tedy odvolací soud odmítl odvolání, podané po uplynutí lhůty §u 575 c. ř. s., jako opozděné.

Čís. 6141.

Byla-li pohledávka, přikázaná k vybrání, složena poddlužníkem na soudě pro všechny, kdož na ni činí nárok, jest při rozvrhu vzíti zřetel též k smluvním právům zástavním a právům z postupu. I takový postup (smluvní obstavení), může předcházeti právu z exekučního zabavení.

(Rozh. ze dne 23. června 1926, R I 501/26.)

Pro dlužníka bylo složeno na soudě státní správou odbytné podle zákona ze dne 22. prosince 1924, čís. 286 sb. z. a n., jež rozvrhl soud prvé stolice tak, že přiznav nezabavitelné dvě třetiny dlužníku, přikázal zbytek věřitelům, při čemž záložna ve V. vyšla na prázdno. Rekursní soud přikázal zbytek odbytného záložně ve V. Důvody: Ježto finanční prokuraturou bylo odbytné pro Jaroslava B-a složeno na soudě a na ně si více věřitelů činí nároky, bylo podle rozhodnutí nejvyššího soudu sb. n. s. 2802 odbytné rozvrhnouti exekučním soudem. Pro rozvrh tento mohou platiti jen předpisy §u 300 druhý odstavec ex. ř. a obdobou ony o rozvrhu dražebního výtěžku za věci movité dle §u 285, 286, pokud se týče 212, 213 ex. ř. Dlužním úpisem ze dne 14. února 1924 zavázal se Jaroslav B. pohledávku stěžovatelky 11.000 Kč i s úroky a se vším příslušenstvím své věřitelce pod ztrátou lhůt spláceti a postoupil jí pro případ svého vystoupení nebo propuštění ze služeb státních i eventuelně mu přiknuté odbytné a byla přípisem presidia Státního pozemkového úřadu v Praze ze dne 24. února 1924, jakožto úřadu poukazujícího, pohledávka tato zaznamenána v jeho obstávkovém kontě. Tím nastal dle §u 1393, 1394, 1396 obč. zák. postup odbytného Jaroslava B-a na záložnu ve V., takže i odbytné, pokud exekuci podléhá v době vedení exekuce věřiteli, jimž soud prvé stolice přikázal zbytek odbytného, již nebylo majetkem povinného, neboť exekuce zabavením této pohledávky byla povolena záložně M.